

دُعَا صَبَاحِ حَضْرَةِ اَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي تَالِبٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

خداوند بخشنده مهربان

یاری میجویم بنام

مَذْكُورَ دُرِّ ابْنِ دَارِ قُرَّانِ کَرِيمِ

اَيُّ اِسْمِ نُوْحَادِثٍ وَنَوَازِدَاتِ قَلْبِیْمِ

اَيُّ اَنْکَلُوبِیِّ اِلَهِ وَرَحْمَنٍ وَرَحِیْمِ

خُودِ رَا بِنِشَانِ نُوْبِیَّیْمِ نِشَانِ

بِاَمِّنْ دَلَعِ لِسَانِ الصَّبَاحِ يُنْطَوِّئُ بَلْجِهْ

ای آن کی که پیر و ن آورد زبان صبح را بگفتار و روشنیهای آن

مَهْرُ نُوْضِیَّاتِ بَخْشِ دِلِ اَهْلِ اُصْبَدِ

اَيُّ رَفْعِ کَمَانِ چُو دَرَهْ بَهْرَتِ خُوشِدِ

لُطْفَتِ زَبَانِ صُبْحِ دَرْدَادَهْ بُوْنِدِ

نَاوِیْکِ نِشِنَانِ شَبِ حُرْمَانِ رَا

وَسَرَّحَ فِطْعَ اللَّیْلِ الْمُظْلِمِ بَعْبَاهِیْ بَلْجِهْ

و فرستاد پارسای شب را که تاریکست بنار بھیک حرکت زوال آن

وَاَزْ صُبْحِ کُنِیْ دُویِ جَهَانِ رَا حُرْمِ

اَيُّ اَنْکَلُوبِیِّ فِرْسَنِیْ بَعْدَمِ

اِنِّیْ کَیْ صِفَاتِ نُوجَالَتْ وَجَلَالِ وَارْفِضْ نُوهَسْتُ نُورُ وَطَلَتْ بِاَهْمَ

وَأَنْفَنَ صُنْعَ الْفَلَکِ الدَّوَّارِ فِیْ مَقَادِیْرِ بَرِّیْ

دار آسته که آفرینش کوه کحلند در اندازهای آراستگی آن

اَتَىٰ اَنْتَکَ زِبْهَرُ خَالِطِ اَهْلِ نَظَرٍ

آفراخته این کنبه اعلیٰ منظر

اَمَّ صُنْعِ نُوْدَادَهٗ جَرَّحَ رَاوِیَّتْ وَتَمَّ

از آستنه چون آفرینش شاهان بکمر

وَشَعَّعَ ضِبَّ الشَّمْسِ بِنُورِ تَابِجِیْ

و بسند آفرینش آفتاب را بر روشن آفرینش و زبانه کشیدن آن

اَمَّ چَهِرَهٗ مَهِرِ شَعَّعَا نَیْ اَز نُوْ

اَمَّ نُوْرٍ جَرَّاعِ اَسْمَا نَیْ اَز نُوْ

آفرینش زبانه شمع سپهر

اَمَّ نُوْرٍ وُجُوْدِ کُنْ فِکْلَا نَیْ اَز نُوْ

بِاَمِّنْ دَلَّ عَلٰی ذَا نِیْ بِنَا مِیْ

ای سیکه له نه بطلت خویش بدات خیلش

اَتَىٰ اَنْتَکَ خُوْدُشْ رَا هَبْرَ مَیْدَهٗ شُدَّ

ذاتش بخودش راه نمایند شده

خُوْدُشْ بَدَلِ ذَا نِیْ خُوْدُ هُتَمَلَمَ

اَمَّ اَز نُوْ شَعَّاعِ مَهِرِ بَا نَدَهٗ شُدَّ

وَنَنْزَمَ عَزْمُجَا نِسَهٗ مَحْلُوْ فَا نِیْ

و دور و پاکت از هم جسی آرید کانش

انجای که مهر جانفزای نو بود	خورشید چو ذره در هوای نو بود
نو واجب خلق نشست ممکن پس کی	هم چنین نو افرید های نو بود

وَجَلَّ عَزْمُ مَلَأَمَّةٍ كِفْشَانِهِ

و بزرگوار است از فلا هم آوردن چگونه کپاش

ای جلیلی و علی و عظیم	بچون و چگونه نوای رب کریم
ما حادث ذات تو قدیم از به	هرگز نتوان بکنه ذات نوریم

بِأَمِّنْ قَرِيبٍ مِنْ خَوَاطِرِ الظُّنُونِ

ای سیکه نفیس است از کدر کنند های کاهش

و بَعْدَ عَنْ مَلَا حَظَّهُ الْعُبُونِ

و دور است از نگران شدن چشها

ای دل بغم عشق نو و لبند شده	چون کوی چوکان نو بوند شده
چون بدن رویت برده حدی کی	هر کس بگانی ز نو خورسند شده

وَعَلِمَ بِمَا كَانَ قَبْلَ أَنْ يَكُونَ

و داناست بدانچه میباشد پشراز گدشته

أَيُّ عِلْمٍ نُوَازِلُ هُوَ بِمَا بُودَ

در عیلم نوکان هست مقدس زمان

بِأَمْرٍ أَرْفَدَنِي فِي مَهَادِ أَمْنِهِ وَأَمَانِهِ

ای آن کسکه خلاصید مرا در بستر امنش و امانش

أَمْنِي لُطْفِي نُوَامُ بِفَضْلٍ إِنِّ شَاكَرُهُ

در خواب من این نشاء جفا منی را

وَأَبْقَيْتَنِي إِلَى مَا مَنَحْنِي بِهِ مِنْ مَنِيهِ وَاحْسِنَا

و پدیدار کرد مرا بمر آنچه بخشایتم نمود از عطا ایسر و نیکی با ایسر

أَيُّ أَنْكَرٍ زِخْوَابٍ غَفَلْتُ أَكَاثِمُ كَرُّهُ

کرنجان دهرش بیشک این لطف گشتن

وَكَلَّتْ أَكُتُّ السُّوءِ عَنِّي بَيْدِكَ وَسُلْطَانِهِ

و باز داشت دستهای بد را از من برست تو لا یشتر و چو شایستر

لَمْ يَكُنْ لَكَ مَرَأْسُ طَنْشٍ دَادَةٍ يَنَاءَ	دَرْ خَالٍ مِنْ أَزْجِيمٍ عَطَاكَ كَرَدَةً نِكَاهَ
--	--

چُونِ زَاهِنَادِ رَشَبِ طُلْمَانِ جَهْلِ	خُورْ شَبَدِ جَمَالِ اُو بُودِ دَرْ هَمِهْ كَاهِ
--	--

صَلِّ اللَّهُمَّ عَلَى الدَّبِيلِ الْبَيْتِ فِي الْبَيْتِ الْأَبْلِ

رحمت فرست یا خدایا بر سیکه راه نمایند هر سیرتو در شب تار

أَزْ رَحْمَتِ خُودِ أَفَا كُنْ خَيْرُ كَمَالِ	بِرُّ رُوحِ نَبِيِّ رَهْبَرِ فَرْخَنْدَه خِصْلَتَا
---	--

چُونِ زَاهِنَادِ رَشَبِ طُلْمَانِ جَهْلِ	خُورْ شَبَدِ جَمَالِ اُو بُودِ دَرْ هَمِهْ خَالِ
--	--

وَالْمَاسِكِ مِنْ أَسْبَابِكَ بِجَبَلِ الشَّرِّ وَالْأَطْوَالِ

و آن سیکه خیز زنده است از بسببایت بر میان بستی

أَنْ كَرِيءٍ دَسْتِ بَكْرِي كُلِّ أُمَمٍ	أَوْ نَجْنَهْ أَزْ أَوْجِ عَطَا جَلِ كَرَمِ
--	---

خُودِ هَمِ كِهْ جِهَانِ بِمَهْرِشْ اَمْدِ زَعْدَمِ	دَرْ اَنْ مَبُودِ اَعْيَضَامِشْ مُحْكَمِ
--	--

وَالثَّاصِعِ الْحَسْبِ ذُرْوِ الْكَاهِلِ الْأَعْبَلِ

و آن سیکه حاصل و پاکست شرفست حبش در بستی میان دوشانه

چُونِ پَاكِي ذَاتِ وَا صَلِّ سَمَاءِ اِيْلَکِ	بِرِّ ذُرْوِ صُلْبِ اَصْفِيَا پَا يَدِ اُوْکِ
---	---

اَوْ قَامَتْ طَوْبِيَّتْ كَزَفَعْتِ قَدَ	سُكَّانِ بَهِيَّتْ جَمْلَةً دَرِ سَائِيَةِ اَوْتِ
--	---

وَالثَّابِتِ الْقَدِيمِ عَلَى زَحَالِيفِهَا فِي الزَّمَنِ وَالْأَكْلِ

وَأَن كَيْمَكِ ثَابِتِ پَاشِشِ بَرَنْشِ كَاشِشِ دَرِ رَوْرِ كَارِخِشِ

ان پَرَنَه عَصَمَتْ اَزْ اَزَلْ كَرْدَه فَمَاطِ	وَأَنَّكَ زَهْمَانِ فَمَاطِ افَكَنْدَه بَسَاطِ
لَغَزَنِيَه بَسِي كَسَانِ دَرِ بِيْنِ كَهْنَه رِبَاطِ	اَن بُوْدَكِه دَاشْتِ اِسْتِفَامَتِ بَصَرِاطِ

وَعَلَى إِلَهٍ الْآخِرِ الْأَخْبَارِ الْمُصْطَفِيَّ الْأَبْرَارِ

وَبِرَّ آلِ اَوْ دَرِ خَبَانِ دَرِ بَرَكْرِ يَدِ كَانِ دَرِ نِيكَو كَارِ اَنَدِ

صَلُّوا إِلَهَ بَادِ بَرِّ آلِ رَسُولِ	اَن زَا هَبِرَانِ زَا اَوْ أَصْحَابِ صُولِ
أَزْمَا بَادِ بِمُصْطَفَا بَانَ عَقُولِ	هَرُ صَبِيحِ هَزَارَانِ صَلَوَاتِ مَقْبُولِ

وَأَفِيحِ اللَّهُمَّ لَنَا مَصَارِيْعَ الصَّبَاحِ

وَبَحْثِ بَارِ خَلَا بِلَايِ دَرِ اَمْرِ صَبِيحِ

بِمِفْطَايِنِ الرَّحْمَةِ وَالْفَلَاحِ وَ

بِكَلِمَةِ رَحْمَتِ دَرِ سِرِّ رُزِي وَ

أَيُّ أَنَّكَ بُوْدَ نُوْرِ نَوْجَانِ رَامِصْبَا	فَقِضْ نُوْهَيْبَتَه فَعِلْ دِلْ رَامِفْطَا
--	---

نکشای بری ماد رفیع صباح	بارب بکلید رحمت و فوز فلاح
-------------------------	----------------------------

اَلْبِسْنِي اللّٰهُمَّ مِنْ اَفْضَلِ خَلْقِ هَذَا الْعَالَمِ

و پوشان مرا با خرملا از فاضل ترین خلقهای این دایت و صلح

آنچه الف جبار و بدیع از و اح	نکشای برجم خویش درهای صبحا
------------------------------	----------------------------

انگاه ز رحمت پوشان ما را	افزون تر خلع هدایای فلاح
--------------------------	--------------------------

وَ اَعْرِسِ اللّٰهُمَّ لِعَظْمَتِكَ ثِيْبَ جَنَابِنَا بِسَمِيعِ الْخُشُوعِ

و بنشین با خرملا از بزرگواریت در استخوار دلم چشمه های زار

وَ اجْرِ اللّٰهُمَّ هَيْبَتِكَ مِنْ اَمَانَةٍ زَوْفِ الدُّمُوعِ

و روان کوهان با خرملا از ترس عظمت از کشفهای چشم هر پر آب اشکها

بارب بنشین در دل از بیم جلال	از انجسوع چشمها مالا مال
------------------------------	--------------------------

انگاه ز خوف هیبت در همه حال	چون نهر روان چشم مرا گزینش مال
-----------------------------	--------------------------------

وَ اَدِّبِ اللّٰهُمَّ نَزْوِيَّ الْخُرْفَةِ بِاَزْمَةِ الْفُتُوْغِ

و ادب کن با حسنه ایامی و بد خوئی از مزهت بهارهای خورسندی

ای فاحشه تها و عزیز غفشار	از خوی بد خود امدم در زینهار
---------------------------	------------------------------

این اشرف نفس بدخوی مرا | از جیل فیا عشره را و زبهار

الهی ان لم تبندنی الرحمة من المحسن النوفی

ای خدای من اگر پیشی نیکرفت بخشایش | از تو بخوبی نویستی

فمن السالك في تلك في واضح الطريق

پس در محله بود بهر حال | بمر تو در راه روشن

ای ماحنه زاندا بر حمت اثرم

توفیق تو کشته هست بال و پریم

و از اسلمش بی انانک لفاید الامل والمنی

و اگر واکند او حلا | حلم تو از بلکشت ننده امید و آرزوی

فمن المفضل عشرانی من کبوه الهوی

پس کسرت عفو کننده نعرشهای حلا | از روی فستادن بهر خلیعش

گر خیم نو واکندم در هوسم

جو عفو کبیت فریاد رسم

از دست هوسها چون نفتم بر روی

و از خدای نصره عند محاربه النفس والشیطا

و اگر فرو کند در دمل یاریت و در تو جنک کون بغیر و شیطان

فَقَدْ وَكَلَنِي خَذْلَانُكَ إِلَى جَيْشِ النَّصَبِ وَالْحَرَمِ

پسر تحقیق و داکه دارد دمل فرو کند داشت بر بهر بهر که

گزاردی نو نباشد کلامی در حق	در معرکه جهاد نفس و شیطان
-----------------------------	---------------------------

خدا لای تو و اکتاد دم در عصیان	ناچار افتم بسوی زنج و جرمان
--------------------------------	-----------------------------

إِلٰهِ أَنْزَلَنِي أَنْتَبُكَ الْأَمْرِ حَيْثُ الْأَمَالِ أَعْلَفُ

از خدا رخ با مرستی آدم تو را مکر از جهت امید یا پوستم

بِأَطْرَافِ حَبَالِكِ لَا جَبْرَ بَعْدَ نَبِيٍّ نُوِي عَزَّارِ الْوَصَالِ

بطرفهای ریسانت مکر شکامیکه دور کو ملاکت مانم در پوستن بو

ایا بینی که من روم بک کاهی	سوی تو مکر بار زوی کاهی
----------------------------	-------------------------

یا اینکه زدم دست در آب و صلا	الا هنکام هجر و بی ازاره
------------------------------	--------------------------

فَبِئْسَ الْمَطْبِئَةُ الَّتِي امْتَصَّتْ نَفْسِي مِنْ

پس بدترین آنچه مرکب ساخته نفس من از

هُوَ بِهَا فَوَاهَا لِمَا سَوَّلَتْ طُنُونُهَا وَ

هر گاه پیش پسر یاز بار از بلور آنچه زمین داده است گاه بشیر و

مُنَاهَا وَنَبَّا لِحُرِّهَا عَلَى سَبْدِهَا وَمَوْلِيهَا

آرزوهایش و نایب باد از بلاییش بر خواجه و آفایش درویش

بذراه است نفس ما از آهوی	واحرنا از این نفس من و اعجابنا
--------------------------	--------------------------------

از دست زبان نفس خود و اسفا	زانو که دلپر کشته در آفر خدا
----------------------------	------------------------------

الهی فرعتُ بابَ رَحْمَتِكَ بَبْدِ رَجَائِي

ای خدا من کو سپیدم در دوان بخشش تو به دست امیدم

وَهَرِبْتُ إِلَيْكَ لِاجِبَاءٍ مِنْ فُطْرٍ أَهْوَايِي

و گریختم به سوی تو در حسی که پناه آوردم ام از بسیار هوایم

وَعَلَيْتُ بِأَطْرَافِ حَبْلِكَ أَنَا مِلَّ وَلَايِي

و آویختم بطرف ریسمانهایت انگشتان دوستیم

ای آنکه در چپ و کمری و حبیبت	بزد ز که رحمت زد دم دست امید
------------------------------	------------------------------

سوی تو گریزان شدم از نفس هوا	دست من دامن تو ای رب مجید
------------------------------	---------------------------

فَاَصْفِ اللَّهُمَّ عَمَّا اجْرَمْتُهُ مِنْ زَلَلِي وَ

پس در گذر خدایم از آنچه بد گفتم از لغزشم و

خَطَايِي وَافِلْنِي اللَّهُمَّ مِنْ صُرْعَةِ رَدَائِي

و خطیم و غفور بار خندایا از آستان پاک شده نم

فَاِنَّكَ سَبِّدِي وَمَوْلَايَ وَمُعْتَمِدِي

پر بختی تو خلبه منی و تار منی و تکیه کار منی و

رَجَائِي وَغَايَةِ مَنَائِي فِي مُقْبَلِي وَمُؤَاخِرِي

امید منی و نهایت آرزو منی در بازگشتم و در بیکاهم

مَوْلَايَ كَرِيْمِي حَبِيْبِي مَحَبَّبِي	آفای منی و تکیه کار منی و امید
--	--------------------------------

أَيُّ غَايَةِ رِزْوِي مَن دَرْدُ وِشْرَا	دارم ز تو امید بهشت جاوید
--	---------------------------

إِلٰهِي كَيْفَ تَنْظُرُ مِسْكِينًا

ای خدا منم چگونه دوز کنی درویش را

الْخَجَا إِلَيْكَ مِنَ الذُّنُوبِ هَارِبًا

پناه آورده بوی از گناهان در هائیکه گریزنده ام

يَا رَبِّ بِيحِبِّ سَانِ دُورِكِي غَنِيَّةً	کاید پناه لطفت از میکینی
---	--------------------------

وَرَبِّمُ كَاهَانِ بَكْرِي دُورِكِي سَوِيَّةً	جز خدمت تو نباشدش
---	-------------------

أَمْ كَيْفَ تُخَيِّبُ مُسْرِفًا فَصَدِّ إِلَيْنَا بِإِسْعَابٍ

یا چگونه بی بسره سازی طبع کننده را حق بلاهت منی جناب تو که شتابان

بَا أَنْكَ نُوبِي بَهْرَه چَا خَوَاهِي سَاخْت

اَهْلِكَ جَنَابِ نُو مُودُ آذِ سِرِ مَعْنَى

اَمْ كَيْفَ نَظَرُ ظَنَانَا وَرَدِ الْيَحْيَا ضِلَّ شَارِبًا

یا سکو نه در کنی تشنه ناله آمده باشد بجنب و ضعیف در حالتی که تشنه است

اَمْ جَرَّ نَوَالَتِ هَمْدَا دَا دَهْ زَلَالِ

لَبْ ثَنَّهُ چِیَانِ دُورِ نَمَائِیْ اَزَا

نَه جَرَّجِ حَبَابِیْتِ اَزَانِ بَحْرِ کَمَالِ

کَا مَدُ سُوِ حَوْضِهَا جُودَتِ یُسُوَالِ

کَلَّا وَحِیَا ضُلْکَ مُرْعَهْ فِی ضَنِّکَ الْمُحُولِ

نه چنانست و حال آنکه حوضها کو پر است مدد متی تشنه خست سالیها

حَاشَا کِهْ کُنْیِ دُورِ اَزَانِ فِیضُ وَ کَمَالِ

بَحْرِ کَرَمَتِ پُرِ اَسْتِ بِي نَفْضِ زَوَالِ

وَا بِأَبْکَ مَفْنُوحٌ لِلطَّلَبِ وَالْوُغُولِ

و در تو کشته ده است از بهار جویا شدن و در لَدَنج و

أَنْتَ غَايَةُ السُّؤْلِ وَ نِهَابَةُ الْمَأْمُولِ

تو ای منتهای مطلب و نهایت امید دهنده شده

دَرْ کَاهِ طَلَبِ کُشَادَهْ دَر هَمَّ حَالِ

بَوَاهِلِ طَلَبِ بَهْرِ سُؤْلِ اِمَالِ

تا هر که شود داخل درگاه وصال از لطف با و قبض رسائی بکمال

دروازه لطف تو بود دایم باز از بهر دل حسنه از باب نیاز

تو غایت مطلبی و امید دراز کار من سرکشیه غمگین تو نیاز

الهی هیه از مئه نفسی عقلتها

ای خداوند این مہار از نفس منیت بسند ام آرد

بِعِفَالِ مِشَبِّهِكَ وَهَذِهِ اَعْبَاءُ

بیسند امر خلاست تو و این کن از

ذُنُوبِي دَرَانُهَا بِرَحْمَتِكَ

سیکیز منیت و شکر کم بر من تو

اِبْسَتْ مَهَارِ نَفْسٍ مِنْ اَمِي جَبَّارُ

بو خواہش تو بسند ام شد و ہمد کار انداختہ ام بر حمت ای غفار

وَهِنِ اَهْوَاءِي الْمِضْلَةُ

و این ہوسہار کملہ کنندہ منیت

وَكَلَّنُهَا اِلَى جَنَابِ لُطْفِكَ

باز گذاشتی بر آستانہ لطفت

ایست هوسهای من ای رب بکرم	کراهه مکن مقصد این نفس لایم
---------------------------	-----------------------------

بگذاشمش سوی جناب لطفت	ای آنکه غفور بی وودودی و دهم
-----------------------	------------------------------

فَاَجْعَلِ اللَّهُ صَبَاحِي هَذَا نَازِلًا عَلَيَّ

پس بگو آن صبح مرا این صبح را فرود آینده بر من

بِضِيَاءِ الْهُدَى وَالسَّلَامَةِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

بر روشنی هدایت و سلامت در دین و دنیا

يَا رَبِّ زَكِّرْ صَبِيحَ مَرَانَا زِلْ دَارَ	پروردگاشی صبحی هدايت دار قرار
---	-------------------------------

تَكْشَايَ سَلَامَتِي مَرَاهِمَ دَرْدِي	هم دزد نباز لطفت ایغفار
--	-------------------------

وَمَسَاءِي جَنَّةٍ مَزِيدٍ الْعِدَى

و شام ملا سیری زهد و فخر دشمنان

وَوَقَابَةِ مِنْ مُرْدٍ بَابِ الْهَوَى

و نگاه داشتن از مسمکت هوا و سر

أَنْتَ زَكِّرْ شَامَ مَرَاكُنِ سِيرِي	پروردگاشی زکرت زکرت دشمن سیری
---------------------------------------	-------------------------------

دَرْمَهْلِكَةِ هَوَايَ نَفْسِ مَكْدَارِ	مکذار مرا نفس خود باد کبری
---	----------------------------

إِنَّكَ قَادِرٌ عَلَى مَا نَشَاءُ نُؤَيُّ الْمُلْكَ

تخت تولا بلانچہ منجلاہر بہار پاشا ہر

مَنْ تَشَاءُ وَنَزِعَ الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ

ہر کسک منجلاہر ویکر پاشا ہر لڑکسک منجلاہر

اِنِّیْ نُوْکِہُ بِرُکُلِ مَمْلَکِ شَاہِیْ

شاہنشاہی پنجٹی وینانہ

وَنَعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَنَذِلُّ مَنْ تَشَاءُ

وارجہند میکنے کسک منجلاہر مغور میکنے کسک منجلاہر

اَیْ حِشْمِ مَلْکٍ وَ مَلْکِ دَارِیْ اَزُوْ

دراہل و فاعزن و باری ازنو

بِیَدِکَ الْخِیْرَ اِنَّکَ عَلٰی کُلِّ شَیْءٍ قَدِیْرٌ

ہرست تو است خیر ہر سیکہ نور ہر چہر تولا

اِنِّیْ کِہُ نُوْهَسْنِیْ بِہِمَّ شَاہَانِ شَاہِ

ہر چہر چہرے نوئے تو انا ایدوست

نُوْجِ اللَّیْلِ فِی النَّہَارِ وَ نُوْجِ النَّہَارِ

در آوری شب در روز در روز در روز

فِي اللَّيْلِ وَنُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَبِيتِ وَنُخْرِجُ

در شب و پروخ آوردن زنده را از مرده و پروخ آوردن

الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

مرده را از زنده و روزی دهی هر که خواهی بلامنت حساب

كَأَنَّهُ شَبَّ رَأْدًا وَرَبِّيَ أُنْدَرُوزُ

که در شب جوانی روزی و روزی که بزرگتر است

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ

نیست خداوندی مگر تو منزله میباشی تو بخلا و حمد میکنم تو

مَنْ ذَا الْعِلْمِ فَذُرْنَكَ فَلَا يَنْجَا فُلْكَ وَمَنْ

کس است که بداند که تو را نیست از تو پس نترسد از تو و کس است

ذَا يَعْلَمُ مَا أَنْتَ فَلَا يَهَابُ بِكَ

که بداند که چه چیزی تو پس خوف نمند از تو

لَمْ يَكُنْ أَنْتَ تَعْلَمُ مَنْ تَعْلَمُ كَيْفَ تَعْلَمُ
آن که نیست که دانند صفت قدرتی تو

أَنْتَ تَعْلَمُ مَنْ تَعْلَمُ كَيْفَ تَعْلَمُ
تو می دانی که چه چیزی تو

الْفَتْ بِفِدْرِكَ الْفِرْوِ وَفَلَنْتَ

دوست که با نیکو بختی کردی و شکستی

بِرَحْمَةِ الْفَلَقِ وَأَنْزَلْتَ بِكَمَرِكَ بَاجِيَ الْغَسَقِ

بر رحمت دانه و در روشن کمر بختی سیاه شبهار غمخیز

أَيُّ الْفَيْ فِرْفِرٍ وَبِشَانِ أَرْزُو

آئی بزمه خلق لطف و احسان آرزو

أَمْ ظَلَمْتَ شَبَّ بَصُحٍ وَخُشَانِ أَرْزُو

آئی فالق اصباح و شکافند صبح

وَأَنْهَرْتَ الْمِبَاهِ مِنَ الصَّمِّ الصَّبَاخِدِ

در دآن که انهدر آبها از سکه های سبزه سخن

عَذْبًا وَأُجَاجًا وَأَنْزَلْتَ مِنَ الْمُعْصَرِ

شیرین و تر و در دهنه از بار بارش از دهنه

مَاءٌ ثَجَّاجًا وَجَعَلْتَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ

آب ریز و که انهدر آفتاب و ماه

لِلْبَرِّ نَسِيرًا جَا مِنْ غَيْرِ أَنْ تَمَارِسَ

بلای آفریدگان جلف به اندک کوشش نه

فِيمَا ابْتَدَأَتْ بِهِ لُغُوبًا وَلَا عِلَاجًا

در آنچه آف ز کعبه بدان در ماند که و نه همسایه

لَمْ يَكُنْ كَرْدَةً زِينَتِكَ سَخَتْ جَارِيَانَهَا

آفرود خسته بر چرخ چراغ از مه مهر

وَإِذَا بَرَكْتَ كَرَّمَ فِئَاذُهُ بَارَانِ بِنَا

بی آنکه مشقنی کنی دُر کردار

فَبِأَمِّنٍ نُّوحِدُ بِالْعِزِّ وَالْبِقَاءِ وَفَهَرِ

پر از سیکه یگانه بهی در عزت و پاینده و شویب حشر

عِبَادَهُ بِالْمَوْتِ وَالْفَنَاءِ صِلِ

بندگان محو به ملک وستی رحمت فرست

عَلَى مُحَمَّدٍ وَإِلَيْهِ الْأَنْعِبَاءُ وَ

بر محمد و آل او و پائین کالانند و

أَيُّ أَنْتَ بَكَانَهُ نُودِ رِعْزُوبَقَا

ای آنکه بگانه نود رِعْزُوبَقَا

بِرَحْمَتِ بَعِثَ خَلْقَ الشَّيْءِ بَصَفَا

بر رحمت ببعث خلق الشَّيْءِ بَصَفَا

اسْتَمِعْ نِدَائِي وَاسْتَجِبْ دُعَائِي وَ

شنو آواز مرا و اجابت برسان و دعا مرا و

حَفُّوْ بِفَضْلِكَ أَمَلِي وَرَجَائِي

دلاست کهان بفضلت خجست آرزو مرا و امید مرا

انکه ز کرم سَنَوِند اهای مَرَا
اُمید مَراد وَاکن از فَضْل و کَرَم

بپذیرد لطفِ خود دُعاهای مَرَا
دَوَجَنَتِ فَرْد و س بَدِ جَای مَرَا

بَاخْبَر مَرَدُ عَمَلِ لِكُشْفِ الضَّرِّ

از بسترین کسبِ خَلز شده از بِلار دفع ضرر

وَالْمَا مَوْلِ لِكُلِّ عُسْرِ وَبُسْرِ

و آرزو بعه شده از بِلار دُشوار و آسان

ای خوبترین کسبِ اَوْخَوَانده شده

دَوَفِج بِلَا زَهْر کِه دَر مَانده شده

ای آنکه بَهْر سَخنی و هَر اَمَانه

ز اُمید عَطَای و دِلَه زنده شده

بِكَ اَنْزَلْتُ حَاجَتِي فَلَا تُرِدْنِي مِنْ

بستر تو فرود آورده ام حجت خود پس باز مگردان مرا از

سَنِي مَوَاهِبِكَ خَائِبًا يَا كَرِيمُ يَا كَرِيمُ

بمنده مرتبه بخششایت نالایمه ای کَریم ای کَریم

اُمید نوئی دَر هَم دُشواری و بَم

حَاجَتِ بِنَاوَرده ام ای رَبِّ حَیْم

نومید مکن مَر از بَخِششَ هَایَت

ای آنکه کَریمی نو کَریمه نو کَریم

بِرَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَصَلَّى

بجی رحمت از رحمت کمندترین ترجم کنندگان در رحمت زست

اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّاهِرِينَ

خدا بر خواجه دلاست محمد و آل او پاکانند

اِنِّي اَرْجِي رَاحِمَانَ اَزَانَ رَحْمَتِي خَاصَّ	بِفَرِيشتِ سَوِي سَيِّدِنَا ذَاتِ خَوَاصَّ
قَرْنَمَ بَا دَاهِرًا رَصَلَوَاتُ وَسَلَامُ	بِرَاحِمَدُ وَا لَ اَوْ بَصِيْدُ وَا اِخْلَاصُ

فَدُقُولِيَتْ هِيْدَةِ النَّسْنَةِ وَطُوبِيَتْ

عَلَى خَطِّ مَوْلَانَا اِمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ

السَّلَامُ الَّذِي رَفَعَهُ فِي آخِرِهِ بِهَيْدِ

الْعِبَارَةِ كَتَبَهُ عَلَى بَنِي اَبِي طَالِبٍ فِي آخِرِ

نَهَارِ الْاَحْمَدِ حَادِي عَشْرِ شَهْرِ ذِي الْحِجَّةِ

سَنَةِ خَمْسٍ وَعِشْرِينَ مِنَ الْهِجْرَةِ

دُعَايِكَ دُرِّ سَجْدَةٍ بِأَيْدِي خَائِدَتِي

الْهَى فَلِمَ مَحْجُوبٌ وَنَفْسِي مَعْبُوبٌ وَ

عَقْلِي مَغْلُوبٌ وَهُوَ آتِي غَالِبٌ

وَطَاعَتِي قَلِيلٌ وَمَعْصِيَتِي كَثِيرٌ وَ

لِسَانِي مُفِرٌّ بِالذُّنُوبِ فَكَيْفَ حَبِلَتْنِي

بِأَعْلَامِ الْغُيُوبِ وَبِاسْتِئْثَارِ الْعُيُوبِ

وَبِإِغْفَارِ الذُّنُوبِ اغْفِرْ لِي ذُنُوبِي

كُلُّهَا بِاغْفَارٍ بِاغْفَارٍ

بِأَسَدٍ بِأَلْعَفَابِ بِاغْفُورٍ بِأَرْحَمِ

بِأَحْلَبِ بِأَكْرَمِ أَفْضَلِ حَاجِي نَحْيِ الْفَرَانِ

الْعَظِيمِ وَالنَّبِيِّ الْكَرِيمِ وَصَلَّى اللَّهُ

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ أَجْمَعِينَ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ

كَتَبَهُ الْعَبْدُ الدَّائِعِي أَبُو الدَّوْلَةِ الْفَاهِرِي
الْبَاهِرُ النَّاطِقُ أَفَلَكُ بَنَاءِ الْعُلَمَاءِ بِمَحَبَّةِ عَلِيٍّ
بِالْعَابِدِ الْمُجَلَّيْنِ فَيَدَا الْخَلَاءِ طَهْرُ حُفْنِ الْإِيمَانِ
الْأَمَانَةِ الْخَيْرِ بِلَا شَيْءٍ مَعَ الْإِلَهِ الْهَجَرِ

ناصیه الدین شافعی

فجی نهانا که چو رنج دغای صبح که

در دشت ایشیا مغلو بود لهذا بعد

ایشیدنا انرا علی حصر اند شری با بری خلد

الله ملک و د و لند حسب مرز جانا جلا لث

اجلا که در فخر افامی امیر السلطنه در حلال

ایز افلاک غاکو باری و شایان و بدست جلد

طامی ایشیدنا انرا که خزان عالیه امیر کوفی

که حصر امیر المومنین علی بن ابی طالب صلوات الله علیه

فرمود اندامها بد کرد و مطایفی منوی بعد

نَا حِرَالِدُ بِنَا حَا حَا

مَدَا فَمَا هِنَا دَرُ صَحِيحُ نَكْبَتِ جَهَنَّمَ

وَجُومِ بَا لِكَ عَلَى حَصْرِ فَرْ دَرِ كَبُولِ بَرِ

سَلَمَا كَرْدِ فَرْ دَرِ شَهْرِ بَا يَ هِنَشَا مَنَا

خَلَدِ اَمَلِكِ وَا لِنَا اَللَّهُ اَللَّهُ اَللَّهُ اَللَّهُ

اِسْنِدِ عَا لَمِ فَرَا نَتِ كَسَدِ كَا نَزَا نَكِدِ

اَوْ فَا نَزَا نَتِ بِنْدِ عَا لَمِ فَرَا نَتِ

مَبَا لِكَ اَعْلَمِ شَهْرِ اَمَلِكِ اَمَلِكِ اَمَلِكِ

حَلَا لَمَا لَمَا اَمَلِكِ اَمَلِكِ اَمَلِكِ اَمَلِكِ

وَا لَمَا اَمَلِكِ اَمَلِكِ اَمَلِكِ اَمَلِكِ

اَمَلِكِ اَمَلِكِ اَمَلِكِ اَمَلِكِ

مَجْزِي دِي لَمَسْ نَوِ اَعْدُو اَمِش

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نَوْعِ اِنْسَانِ وَبَنِي اَدَمِ رَابِصِشْتِ

دَنْدَانَسْتِ نَابِی وِدُو وَاَزِی وِدُو

بَشَرِ نَبِی وَاَزِی وِی وِی وِی وِی

کَمَرِ نَبِی اَکَرِ نَبِی وِی وِی وِی وِی

باشد پنج قسم میشود اگر سه و

دو باشد شش قسم میشود ^{این} قسم

شنا با و آن چهار دندانیست از جلو

دو از بالا و دو از پایین مقابل بهم

دیگر که دندانهای رو برو است

قسم دیگر دندانیست پهلوی

شنا با چهار عدد است طرف راست

ثنا یا یکی از بالا و یکی از زیر و از

طرف چپ هم یکی از بالا و یکی از زیر

فِیْمِ سَبْعِیْنِ اَنْبِیَاءِ بَسْتُ وَاَنْ هُمْ حَقُّ

عَدَدِ اسْتُ پهلوی رُبَاعِیَّاتِ طرف

را اسْتُ و طرف چپ یکی از بالا و

یکی از زیر و بفارسی این دندان

ها را دَنْدَانِ نَبِشِ مَبْکُوبِ بَدَنِیْمِ

آن چهار است

چهارم دندانهای ضوا حک و

طرف راست انبیب یکی از بالا و

یکی از پائین و طرف چپ انبیب

یکی از بالا و یکی از پائین فسیم

پنجم دندانهای طوا حین

و آن دوازده عدد است طرف

راست ضوا حک سه از بالا و

سه از زیر و طرف چپ ضوا حك

سه از بالا و سه از زیر و این

دندانها را بفارسی دندان سببا

میگویند و این بیست و هشت

دندان است و اگر کسی را باشد

چهار دندان در کج دهن که آخر

دندانهای طواحن بیرون آید در

بیست ساله کی طرف راست پک

از بالا و پک از زیر و طرف چپ هم

و این چهار دندان را نواجد گویند

که بفارسی دندان عقل میگویند

حروف نهجی جمیعاً بیست و نه

حرفست از اول الف تا حرف پاشانزده

مخرج از برای این حروف فرار داد

اندیش حرفش از خلق ادا میشود

در سیه موضع الفهمه مثل

و هاء هوز مثل ه د و چشم باشد

از اول خلق ادا میشود نزد بک

دقن مخرج دقن بها غیر و حاء

خجی است که از وسط خلق ادا

میشود مخرج می غیر و خاء

است که از آخر حلق اذا میشود

مخرج چهارم و مخیر مخرج فاف

کافست فاف از قلته اولها

و کاف از اکیده آخرهاست و

هات پارچه کوشنی است که

بقیاری بی زبان کوچیک میگویند

سمت بالا که سمت ملاذ^{ست} اخراج

فَافَسَتْ زِيْرَانِ مَخْرَجَ كَافَسَتْ

شِثْمُ مَخْرَجَ حُرُوفَاتٍ مَدَّوْنِ

سَهْ نَا اسْتَ الْفِ سَاكِنِ مَا قَبْلُ

مَقْنُوحٌ وَوَاوِ سَاكِنِ مَا قَبْلُ

مَضْمُومٌ وَبَاءٌ سَاكِنِ مَا قَبْلُ

مَكْسُورٌ اسْتَ مِثْلُ اُوْنِيْنَا وَاوُ

مِثْلُ اُوْ بَاءٌ شُ مِثْلُ نِيْ الْفَشْ مِثْلُ

نَا وَاَزْ فَضَائِدَ هَنْ اِذَا مَبْشُودُ

وَابِنْ حُرُوفُ رَا جَوْفِي وَهَوَا بِي

خَوَانْتَدَهَقْمُ مَزَا زَكَارَةُ سِرِّ زَبَانِ

بَا شِكْمِدَنْ دَانَهَائِي طَوَا حِنْ وَضَوَا^{حَكْ}

بَا لَا خَوَاهُ اَزْ طَرَفِ رَاسْتِ وَخَوَاهُ

طَرَفِ حَيْثُ مَخْرَجِ ضَا دَا سْتِ

هَرَكْنَامِ طَرَفِ كَرِ اسَانُ ثَرَا بَاشْدُ

از برای گوینده هجدهم سیر زبان

با بیج دندان های رباعیات و

انبیاء بالا مخرج لام و نونست

هجدهم سیر زبان با بیج دندانهای

بالا مخرج دال و ناء منقوطة و

طاء است که هر یکندری

بالا نثر از مخرج طاء و دال بدین

مخرج راء است
و مثل طاء و دال

نمی چسبد باینکه هم از وسط

زبان و از هوای دهان ^{سنت} مخرج جیم

و شبین و مخرج بآء غیر مدلبت

مثل اج و اش و ای و رجیم و بآء

زبان بکشد ری که می کنند و در

شبین زبان پهن میشود در ^{هم} و

سیر زبان ما بین دندانهای ثنا بای

بِالْأَوْدَانِهَا يُشْنَا بِأَيِّ زُبُرٍ مَخْرُجٍ

ظُلَامٍ مُؤَلَّفٍ وَذَالُ وَثَاءٍ مُثَلَّتِ

أَسْتَسْبِرُ بِكَ هَمُّ نَكِّ زَبَانِ صَابِقِ

شِكَافٍ وَدُنْدَانِهَا يُشْنَا بِأَيِّ

زُبُرٍ مَخْرُجٍ صَادُ وَزَاءُ اسْتِ

جَهَائِهِ هَمُّ سِرْدِ دُنْدَانِهَا يُشْنَا بِأَيِّ

بِالْأَبْشِكُولِ زُبُرٍ مَخْرُجٍ فَاءُ اسْتِ

پانزی همر فخرچ مېم ونوست

که درد مانع کفنه مېشود

شانزی همر فخرچ با و او و مېم

است مېم از خشکی لب و لبها جفت

مېشود و با از نرمی لب با هم

مثل مېم جفت مېشود و او لب

بهم غنچه مېشود پس معلوم

مَعْلُومٌ مِیْشُودُ کِه مِیْمِ وَ نُونِ دُو

مَخْرَجُ دَارِدُ بَکْ مَخْرَجُ دَرْدِمَاعُ

وَ بَکْ مَخْرَجُ مِیْمِ اَزْ لَبْ کُفْتَه مِیْشُودُ

وَ نُونِ هَمْ بَکْ مَخْرَجُ اَزْ زَبَانِ کُفْتَه

مِیْشُودُ کِه بَیْجِ دَنْدَانْهَایِ شِنَا بَآ ^{سِت}

وَ لَامِ سِرِّ زَبَانِ وَ بَیْجِ دَنْدَانْهَایِ

رُبَاعِیَّاتِ بَالَا کُفْتَه مِیْشُودُ

هَر كَاهُ بِجَوَاهِدُ نَمِيزِد هَد و مُلْتَفِئُ

بِشُود كِه اِبْن حُرُوف اَز مَحْرَجِ خُود^ش

اَدَا شُدَه بِكَهْمِزَه مَفْضُوحَه بَر سِرِّ اَنْ

حَرْفُ بِنَا و رَدُّ نَا مَعْلُومُ شُود مُثْلًا

ح ا ح ع ا ع غ ا غ ق ا ف ك ا ف

ا ك ي ا ي ط ا ط د ا د ث ا ث ن ا ن

ا ن ل ا م ا ل ف ا ف و هِجْزِ بِنِ نَا اِبْنِ

جور نکو بد ملتفت نمیشود

دو زبیر و از اول فران

تا آخر فران هر کجا که باشد انرا

توبین میگویند و بکنون نیست مثل

ان و من و ان فو نیست که حرم دارد

و ان نورانوز ساکنه میگویند

با ان دو زبیر و دو زبیر و دو

پیش بر پیش و هشت حرفِ کَلَمی

که میرسد چهار قسم میشود پاک

فیمش پیش حروفِ حلق که میرسد

اظهار میشود یعنی بهیچ چیز نمی

خورد بهیچ که میرسد مثل

مَنْ اَمِنْ بِهَاءٍ هُوَ زَکِ میرسد مثل

عَنْ اَمِنْه نَفَاوَتْ نمیکند مثلاً

دُونَا پِشِ بَعْبِیْنِ بَرَسَدِ مِثْلِ سَمِیعِ

عَلِیْمِ کَرِ بَعْبِیْنِ مِیْخُورِدُ دُونَا پِشِ بَه

حِ بَرَسَدِ مِثْلِ عَلِیْمِ حَکِیْمِ وَ تَشْکُورِ

حَکِیْمِ وَ دُونَا بَرِ بَعْبِیْنِ بَرَسَدِ مِثْلِ

مِنْ عَذَابِ غَلِیْظِ بَا وَ عَذَابِ مُکَذِّبِ

وَبِحِ بَرَسَدِ مِثْلِ مِنْ خَیْرِ بَا مُنْحَقَرِ

اِبْنِ شِشْ حَرْفِ اَزْ یَیْسِ هَشْتِ حَرْفِ

اِظْهَارِ مَبْشُودِ هَمِیْنِ شَوِیْنِ کِه

دُوزِ بَرُودِ دُوزِ بَرُودِ وِیْشِ سَکِ

بَا نُونِ کِه جَرَمِ دَارِدِ کِه مَعْرُوفِ

بِنُورِ سَاکِنَه اَسْت بِشِشِ حَرْفِ

دِ بَکَرِ مَبْرَسَدِ اِدْ غَامِ مَبْشُودِ بَاءِ

رَاءِ مِیْمِ وَاوِ نُونِ کِه

حُرُوفِ بَرْمَلُونِ مِیْکُونِ بَدِ بَاءِ

که میرسد مثل من نشاء که نون

ساکینه بباء خورده و باید بطور

گفت که صداد رد ماع بهیحد

و غنه حاصل شود و ثوبین که

بوا و میرسد مثل محمد و ال

محمد که دوزیر ذال محمد بوا و خورده

و باید بطوری گفت که صداد و

دَمَاعٌ يَجِيدُ وَغَنَّةٌ حَاصِلٌ

شَوْدٌ وَدَرْفُرَانُ شَوْبِنِ كِه بَوَاوُ

بِخُورِ دَمِثِلِ اَمَّةٌ وَسَطَاكِ دُو

زَبَرِنَاءُ بَوَاوِ وَسَطَاخُورْدَه اَسْت

وَشَوْبِنِ كِه بِبِمِ مِهْرَسَدِ مِثِلِ فَرِيَا

مِنْهُمْ وَبَا بِدِ بَطُورِ كُفْتِ كِه

صَدَادِ دَمَاعِ يَجِيدِ كِه غَنَّةُ

حَاصِلُ شُودَ وَبِئُونُ كِرْمِيسَ مُثَلِّ

مِنْ نَصِيرِ كِرْمُونِ سَاكِنِهِ مِنْ بُونِ

نَصِيرِ سِيدَمُ وَبَا بَدِ بَطُورِي كُفْتُ

دَرِ اَبْنِ چَهَارِ جَا كِرْمَادِ رُدْفَاغُ

سُجْدُ وَغُتَّةُ حَاصِلُ شُودَ كِرْمَاءُ

وَوَاوُ وِمِيمُ وَنُونُ بَاشَدُ وَادِغَا

مِيشُودُ مَعَ الْغُتَّةِ اَمَّا بَرَاءُ وَلَامُ

کِه مِبرَسَدادِ غامِ مِپِشودِ بلاغَتَه

بَعْنی نِبا بدِ بطوَرِی نِکوبدِ کِه صَدَا

دَر دِماغِ چِچِدِ دَآءِ مِثِلِ غُفُورِ رَحِیمِ

کِه شَوینِ بَرَاءِ رَسِیدَه بِا مِزِ رِیَک

کِه نُونِ ساکنَه بَرَاءِ رَسِیدَه وَلا مِ

مِثِلِ هَدِیِّ لِّلشُّعْبِینِ کِه شَوینِ بِلَامِ

لِّلشُّعْبِینِ رَسِیدَه وَلَمْ یُکُنْ لَهُ

که نون ساکنه بلام له رسیده

در این دو جا که راء و لام باشد

باید ادغام را بطوری کرد که صدا

در دماغ بچسبند نشود که غنة

پیدا شود که ادغام بلا غنة اش

میگویند و در همه قرآن همین

جور است پس در حروف خلق

که شش نابود اظهارد و در

حروف برملون دغام که مفصلاً

بیان شد حکم دوازده حرف از

بیست و هشت حرف فسیحی

هپن دوز بر و هپن دوز پرو

هپن دوز پیش بانو ن ساکنه که

نون جرم دار است بباء که میسر

قَلْبُ مِثْشَوْدُ بَعْنِ بَدَلِ مِثْشَوْدُ

وَزَمَانِ نَكْفُظْ مِثْ كُفْتَه مِثْشَوْدُ

مِثْلِ مَرْبَعْدِ كِه نَوْزِ سَاكِنِه بِيَاءِ

رَسِيدَه وَدُ وِشِشِ مِثْلِ صَمِّ بَكْمِ

اِبْنِ سَبْرَدَه حَرْفِ اَز بِيْشِ وَهَشْتِ

حَرْفِ كِه كَذَشْتِ فِ مِ حِجَاهِ مِثْشَوْدُ

بَعْنِ دُوزِ بَرُودُ وُزِ بَرُودُ وِشِشِ

وَنُونٍ سَاكِنَةٍ كَيْمًا يَفِي حُرُوفٍ

يَانْزِدُهُ حَرْفٌ مِثْلُ سِدَا خِفْثًا ^{شود}

مِثْلُ ادْغَامٍ بِهِمْ نَمِجُورْدُ هَبِزٌ قَدْ

دُوزِ بَرِّ يَادُ وِزِ بَرِّ يَادُ وِيشِ يَا

نُوزِ سَاكِنَةٍ بِحَرْفٍ دِيْمِي كِي رَسِيدِ

مِثْلُ انْزَالِ يَادُ وِيشِ كِي بِيضَانِ

رَسِيدِ يَادُ وِزِ بَرِّ كِي بِيضَانِ رَسِيدِ

مِثْلُ إِذَا فِئْمَهُ ضَبْرِي وَنُونِ

سَاكِنَةٍ كَيْ بِنَاءٍ وَسَبْدٍ مِثْلُ أَنْتُمْ

بَا بَدَالٍ وَسَبْدٍ مِثْلُ مِنْ دُونِهِمْ

بَا نُونِ سَاكِنَةٍ بِكَافٍ بِرَسَدٍ مِثْلُ

إِنْ كَانَتْ يَابِقِافٍ بِرَسَدٍ مِثْلُ

بُنْفِدُونٍ بَا بَفَاءٍ بِرَسَدٍ مِثْلُ

أَنْفَقُوا بَا بِسَبْنٍ بِرَسَدٍ مِثْلُ بَنْسَلُو

نُونِ سَاكِنَهٗ بِطَاءِ بَرَسَدِ مِثْلِ

تَنْطِفُونُ وَهَجَبُنْ بِهَمِّهِ ابْنِ نَائِدِ

حَرْفِ كِهٖ بَرَسَدِ اخْفَاءِ مَبْشُودِ هَمِیْنِ

جُورِ بَكِ بَيَانِ شُدْ وَأَمَّا دَرِ لَامُهَا

جَلَالِهِ كِهٖ اِسْمِ اللَّهِ اسْتِ هَرَجَا كِهٖ مَا

قَبْلُشْ فَخْهٗ بَعْنِ زَبْرُ بَا ضَمَّهٗ یَعْنِی

پیشِ دَا رَدِ یَغْلِظْتُ كُفْنَهٗ مَبْشُودِ

مِثْلِ رِزَالِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ وَالْإِلَهِ

وَاللَّهُ وَالْإِلَهِ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُمَّ

وَيَسِّرْ دَارَ مِثْلِ رَسُولِ اللَّهِ وَادْكُرُوا

اللَّهُ وَهَرَجًا كِهْ كَسْرَهُ بَعْنِي زِبْرَدَاشْتِ

بَاشْدُ نَازِكُ كَفْتَهُ مِثْلِ مِثْلِ

لِلَّهِ سَبِيلِ اللَّهِ بِاللَّهِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لَمْ

بِكْرِ اللَّهُ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ وَجَعَلُوا لِلَّهِ

دَرْهَمِۀُ فُرَانِ هَر جَا پِیشِ اَز لَامِ

زِ پُر دَا رَدِ هَبِ بِنِ جُورِ نَا زِلْ خَوَانْدَ

مِیْشُودُ وَ یَکِ دِ بَکَرِ مِیْمِ سَا کَنَهَ بَعْنِ

مِیْمِ کِ جَرَمِ دَا شَنَهَ بَا شَدِ بِلَاءِ

کِ مِیْرَسَدِ اَخْفَاءِ مِیْشُودُ بَعْنِ لَبِ

دُرُسْتِ جَفْتِ نَمِیْشُودُ بِلِیْسِنِی

خَوَانْدَ مِیْشُودُ هَبِ بِنِ مِیْمِ سَا کِنِ

بیم که میرسد اِدغام میشود یعنی

بیشدت آدا میشود بیافیه حروف

دیکر هر جا بر شد اظهار میشود

و بواو و فاء بر شد خوب واضح

نظاره اظهار میشود مثل اموالکم و

اولادکم فینه والله عند

الجر عظیم اقامدها بیکدیگر ^{سبب} فرستادن

اَفْسَا مَشْ سَبَّارَا سَتَا كَرْمُجَاهِم

بِيَانُ كَنَمُ كُنْجَا بِشِ نَدَارْدُ مَكْرَانِيكِي

مُخَصَّرِي اَزْ اَنَّهَُا بِيَانُ شَوْدُ جَهَتِ

دَايِنُنْ وَا دَا كَرْدِنِ اَنَّهَُا حُرُوفِ

مَدَّ سِيَهْ عَدَدَا سَتَا بِكِ اَزْ اَنَّهَُا

اَلِفْسَتِ بِكِي اَزْ اَنَّهَُا وَا وَا سَتَا بِكِي

اَزْ اَنَّهَُا بَاءَا سَتَا مِثْلِ اَوْ شِيْنَا وَا وَا بِشِ

مِثْلُ أَوْ بِأَشْءٍ مِثْلُهُ فِي الْفَسْخِ

مِثْلُ نَا بَعْدَ أَزْهَرَ كَلَامٍ أَزْ بِنُ سِه

حَرْفُ أَكْرَ الْفَهْمَةِ وَافِعٌ شَوْدٌ بَابِدُ

مَدِّ بَدَهْنَدِ چِه دَرْ بَكْ كَلِمَه بَاشَدُ

چِه دَرْدُ وَكَلِمَه نَوْفِرِ نَمِیْكَند لَكِنْ

هَرْگَاهِ دَرْ بَكْ كَلِمَه وَافِعٌ شُدُ

مَدِّ مُنْصَلِّ وَوَاجِبَسْتُ وَهَرْگَاهِ

دَرْدُ وَكَلِمَةٍ وَافِعٌ شُدَّ مَدٌّ مُفَصِّلٌ

وَمُسْتَحَبَّتٌ أَنْكَ دَرَبُ كَلِمَةٍ بِأَشَدِّ

نِمْنَالِ أَلْفِ مِثْلِ سَاءَ وَوَاوِ مِثْلِ

سُوءَ وَبَاءُ مِثْلِ هِءَ وَأَنْكَ

دَرْدُ وَكَلِمَةٍ بِأَشَدِّ نِمْنَالِ أَلْفِ

مِثْلِ وَمَا أَنْزَلْنَا وَوَاوِ مِثْلِ فَا لُؤَا

أَمْنًا وَبَاءُ مِثْلِ إِنِّي أَمِنْتُ بِأَزْهَمِ

مِثَالِ آلِيفٍ مِثْلِ ابْنِ أَنْزَلْنَا وَوَاوُ

مِثْلُ فَا لَوْ اِنَّا نَطْبُرُ فَا وَبَاءُ مِثْلُ

عَسَى رَبِّيْ اَنْ يُّوْنِسَ وَيُكَوِّنَ

میشود که هین خروف مذکیر بآء

وَالِفٌ وَوَاوٌ وَاسْتَسْبِيحُ هَمَزٍ

فِي سَبَبِ مَدِيَّانِ سُكُونِ

مِثْلَ مَثَلًا لَامِ أَلِفٍ لَامٍ مِيمٍ يَاءٍ مِيمٍ

حَمْ أَلِفٌ كِهْ حَرْفِ مَدِّ لَاءُ اسْت

الْفَيْسِيكِهْ بِالْأَيِّ أَوَّاسْتْ وَسَبَبُشْ

سَكُونِ مِيمِ اسْتْ كِهْ رَوِي هَمْ رَفْتَهْ

لَامِ مَبْشُودْ وَنَمِثَالِ بَاءِ مِثْلِ

بَاءِ مِيمِ وَسَبَبِ قَدْشْ سَكُونِ مِيمِ

بَعْنِي جَرْمِ دَاشْتِنِ مِيمِ دِيْمِي اسْتْ

حَمْ مِثْلًا حَاءُ مَدِّ نَدَارْدْ وَ مِيمِ

مَدَّ دَارِدٌ مِثْلَ لَامِ أَلِفٍ لَامٌ رَا

كَلَامٌ مَدَّ دَارِدٌ وَرَاءَهُ مَدٌّ نَدَارِدٌ

نُمِثَالٍ وَآوٌ مِثْلُ كَلِمَةٍ أَوَّلِ

نُونٍ وَالْفِيلِ كَنُونٌ مَدَّ دَارِدٌ وَ

هَبِيبٌ جَوْرٌ هَرَجَا كَسِيرٌ حَرْفِيٌّ بَاشِدٌ

بِكِي حَرْفٍ مَدَّ وَبَبَبَشٌ كَسَكُونَتِ

بَعْدُ شُ بَاشِدٌ كَدَرٌ سِرْ حَرْفٍ

مُصِلٌ بِهِمْ بَاشِدْ مَدَّ شَرِّ بَا بَدُ

زَادُ وَهَرَجَا كِه دُو حَرْفُ بَاشِدْ

مِثْلُ زَا مِثْلُ حَا بِيَكِه دَرَاوِلِ سُو

حَمِ اسْتِ مَدَّ دَا دِهْ نَمِ شُودَا مَنَّا

مِیَمِشْ چُونِ سِیَهْ حَرْفِیَسْتِ مَدَّ دَا دُ

وَفِیْمِ دِ بَکَرِ اَزْ اَفْسَا مِ مَدَّ کِه بَا بَدِیَانِ

نَمُودْ مَدِّ مَدَّ غَمَسْتِ کِه حَرْفِ مَدِّ

وَسَبَبِ مَدَدِ رَهْمِ اِدْغَامِ شُدْ

اَسْتِ مِثْلِ دَابَّةٍ وَصَاخَةِ وَ

اَنْحَا جَوْنِي كِه بِالَايِ اَنْزَا شُدْ بَدُ

مِشُو بَسَنْدِ وَمَدِّ مِیْکَنَا رَنْدِ وَ بَکْ

مِیْمَسْتِ کِه اَوْزَا مِیْمِ سَاکِنِ مِیْکُونَدِ

اِبْنِ مِیْمِ سَاکِنِ کِه مِیْمِ دِ بَکَرِ مِیْمِ سَدِ

اِدْغَامِ مِیْشُو دِ مِثْلِ اَصَابَتِ کُمْ

مُصِيبَهُ وَهَلْ عَلَيْنَا مَا فَعَلْنَاكُمْ وَ

يَبَاءُ كَيْمِيرٍ سَدَا خِفَاءُ مَبْشُودٍ مَثَلِ

بَا مُرْكُم بِالِسَّوْءِ كَيْمِيرٍ سَا كُنْ بَا مُرْكُم

يَبَاءُ بِالِسَّوْءِ رَسِيدُهُ بَا بِدَا خِفَاءُ شَوْدُ

يَعْنَى لَبَّ بَا هَمْ جَعْتُ نَمَبْشُودُ لَيْسَنِي

كُفَنَهُ مَبْشُودُ وَهَبَيْنِ مِيمٍ سَا كُنْ كَيْمِيرٍ

حُرُوفٍ مَبْشُودُ اِظْهَارُ مَبْشُودُ بَعْثِي كَيْمِيرٍ

مِمَّنْ سَاكِنَ أَرْوَاجُهَا مَبْشُودٌ
مِثْلَ عَلَيْهِمُ وَلَا الضَّالِّينَ
كُنْتُ الْعَبْدَ الْخَالِجِي أَفْكَ ابْنَاءِ الْعُلَمَاءِ
أَبْنِ حَجَّةٍ عَلَيَّ الْعَالِمِينَ الْمَحَلَّاتِي أَوْسِيَا
تَكَا بَهُمَا بِمَبْنًى وَحُوسِيَا حَيَا بَا
بِيرَا فِي دَارِ الْخَلَاءِ طَهْرَانِ صَانَهَا
اللَّهُ عَنْ أَفَاتِ الدَّوْدَانِ فِي شَهْرِ رَجَبِ الثَّانِي
شَهْرِ رَجَبِ ١٣٥٥ خَمْسَ ثَلَاثِينَ بَعْدَ الْكَفِّ
الْحَجَّةِ وَالنَّبِيِّ بِالصُّطُفِيِّ عَلَى هَا هَا الْأَفْ
الْشَّائِ وَالْخَبَرِ

